

Πνευματική Οικοδομή

«Διψῶ, Κύριε, διψῶ Σε τὸν Θεόν μου...

Ἄφησέ με νὰ δροσισθῶ ἀπὸ τὴν ζωηφόρο πλευρά Σου»

Ἐκεῖ ὅπου «τελειοῦται» ἡ Δύναμις τοῦ Χριστοῦ*

Ῥδῆ πρὸς τὸν Κύριο ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου

Ἡ Δήμητρα Κόντου γεννήθηκε τὸ 1952 στὸ χωριὸ Λυκούρια τῶν Καλαβρύτων, δεῦτερο ἀπὸ τὰ 10 παιδιά φτωχῆς ἀγροτικῆς οἰκογένειας.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1965 διαγνώσθηκε μὲ μυασθένεια. Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀσθένειας στὸ χωριὸ ἦταν μαρτυρικά.

Ἀργότερα κατάφεραν οἱ φτωχοὶ γονεῖς της νὰ τὴν στείλουν μόνη της σὲ νοσοκομεῖα στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ γνώρισε καὶ τὸν π. Ἐλπίδιο.

Ἀπὸ τὸ 1975 ἕως τέλους τῆς ζωῆς της ἔγινε τρόφιμος τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων Πατρῶν, τὸ ὁποῖο στὸ προσωπικὸ της ἡμερολόγιο τὸ περιγράφει σάν «Γεθσημανῆ», «Γολγοθά», «προθάλαμο τοῦ οὐρανοῦ», «θαβώριον ὄρος», «τόπο μαρτυρίου, ἀθλήσεως καὶ ἐξαγιασμοῦ».

Παραθέτουμε ἓνα χαρακτηριστικὸ κείμενο ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό της.

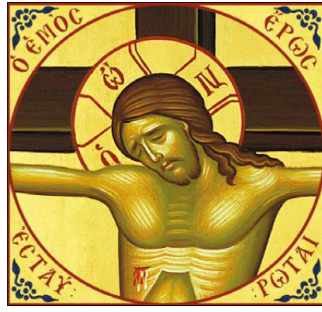
«Τὸ κρεβάτι μου.

Κάνε το, ὅπως πρέπει νὰ εἶναι, πὺν νὰ μπορῆς ἐσύ, Ἀγαπημένε, νὰ σκύβῃς καὶ νὰ διακονῆς. **Νὰ** εἶναι τὸ

σχολεῖο μου καὶ τὸ ἐξεταστήριό μου...

Νὰ ἦταν ἡ τέλεια ὑποταγή καὶ ἐφαρμογή τοῦ παναγίου θελήματός Σου. **Ν**ὰ ἦταν χορδὴ λύρας, δοξολογίας Χερουβικῆς! **Ν**ὰ ἦταν λαχτάρα, δίψα, ἀναζήτηση. **Ο**ἱ 4 βάσεις

του, πὸν βαστοῦν τὸ παραμελημένο τοῦτο σαρκίο μου, θέλω νὰ εἶναι ἄφθορες, πὸν νὰ μὴ μπορεῖ νὰ τὶς σκουριάσῃ ὁ πόνος. **Ν**ὰ γίνουν αἰτία νὰ περάσω ἀπὸ τὴν γῆ στὸν οὐρανό, ἀπὸ τὸ δάκρυ στὴν χαρά.

Τὸ κρεβάτι μου... **Θ**έλω νὰ μοῦ εἶναι κῆπος Ἀναστάσεως, γιὰ νὰ ἀκούω στὴν κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μου τὸ “γύναι, τί κλαίεις” καὶ νὰ στεγνώνῃ τὸ δάκρυ.

...**Θ**έλω νὰ εἶναι “ἀνώγειο μέγα” γιὰ τὸ καθημερινό μου Πάσχα. **Δ**ιψῶ, Κύριε, διψῶ Σὲ τὸν Θεόν μου, τὸν Ἰσχυρόν, τὸν Ζῶντα. “**Ἄ**φησέ με νὰ Σὲ ρουφήξω στὴν γῆ, πάνω σὲ τοῦτο τὸ κρεβάτι, ἄφησέ με νὰ δροσισθῶ ἀπὸ τὴν ζωηφόρον πλευρά Σου, νὰ χαμηλώσῃ λίγο ὁ καύσων τῆς καμίνου μου”.

ῶ πηγὴ ἀθάνατη, δρόσιζέ με γιὰ λίγο καὶ ἔπειτα ἀγκυροβόλησέ με πρὸς τὴν ἀστείρευτη πηγὴ Σου, γιὰ νὰ μὲ ξεδιψᾷς αἰωνίως!».

* * *

Ἡ Δήμητρα ἐκοιμήθη τὸ 1999. Κατὰ τὴν Ἐξόδιο Ἀκολουθία τῆς ἀναγνώσθηκε ἓνα κείμενο, πού ἡ ἴδια εἶχε γράψῃ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό:

«...**Σ**ήμερα εὐγνωμόνως χαιρετῶ τὴν ξενοδόχο γῆ μου, πὸν τόσα χρόνια στοργικὰ κρατοῦσε στοὺς κόλπους τῆς τὸ ξενιτεμένο παιδί τοῦ Πατέρα.

ῶ τρανὴ μου στιγμή καὶ ἡμέρα, πὸν νοσταλγικὰ τόσα χρόνια σὲ καρτεροῦσα! Ἦρθες!

Σήμερα ἔαρ μυρίζει...

Διαλύθηκαν τὰ μαῦρα σύννεφα τῆς βαρυχειμωνιάς, σταμάτησαν οἱ παγωνιῆς καὶ ἀγριοκαίρια.

Ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης.

Σήμερα τὸ σκότος ἔγινε φῶς.

Η σιωπή μου σάλπιγγα δοξολογίας, ή άνημπόρια μου δύναμη.

Χαράς τὰ πάντα πεπλήρωται! **Έφθασα** στὸ σπίτι μου...».

* * *

Ένα θαυμαστὸ γεγονός βλέπουμε νὰ πραγματοποιεῖται στὴν ζωὴ ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι σηκώνουν μὲ πίστη καὶ κερτεριά σταυρὸ ἀνιάτης ἀσθένειας.

Μέσα ἀπὸ πάθηση, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ σὲ ἄκρα ἀδυναμία, ἀναδεικνύεται μία δύναμη, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ μετατρέπει τὴν ἀπόγνωση σὲ ἐλπίδα, τὴν λύπη σὲ χαρὰ καὶ τὸν πόνο σὲ δοξολογία.

Μία δύναμη, ἡ ὁποία ἐνισχύει ὄχι μόνο τοὺς ἴδιους τοὺς ἀσθενεῖς, ἀλλὰ διαχέεται καὶ ἐνισχύει ὅλη τὴν κοινωνία.

Εἶναι ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία «ἐν ἀσθενίᾳ τελειοῦται» (Β΄ Κορινθ. ιβ΄ 9).

(*) Περιοδ. «**Η Δράση μας**», ἀριθ. τεύχους 510/Ιούνιος-Ιούλιος 2013, σελ. 257. Ἐπιμέλ. ἡμετ.